

IAESTE:s essätävling 2013

Mikaela Bengtsson

Om vikten av att ge sig ut och upptäcka världen
för att skapa sig sin egen sanning

IAESTE:s essätävling 2013

Mikaela Bengtsson

We do not receive wisdom, we must discover it for ourselves, after a journey through the wilderness which no one else can make for us. – Marcel Proust

- ”Nordirland?” är ofta följdfrågan jag får när sommaren kommer på tal. ”Det var annorlunda. Varför valde du att resa till just Nordirland?” Jag kan till viss del förstå frågeställarens förvåning och ibland skeptiska underton. Nordirland är sannerligen en doldis bakom de mer framtonade grannländerna Storbritannien och Irland. Belfast figurerar sällan i svenska medier, och de gånger huvudstaden faktiskt får uppmärksamhet handlar det allt som oftast om politiska och religiösa motsättningar, referenser till IRA eller kraftiga oväder som skakar de brittiska öarna. Därav kan det möjligen vara lätt för gemene man att formulera kvicka slutsatser och dra hela landet över en ofördelaktig kam – ”Nordirland är väl knappast ett land man åker till i första taget.” Jag hävdar dock bestämt att sådana typer av antaganden allt som oftast görs i brist på bättre vetande.

Mina tre sommarmånader som IAESTE-trainee i Belfast visar upp en helt underbar sida av landet. Nordirland blomstrar verkligen. Vidsträckta vidder omfamnar genuint trevliga medmänniskor, en rik kulturskatt och en framåtanda som plåstrar om fortfarande oläkta sår samtidigt som en ny, stabil och jämlik samhällsstruktur är under intensiv uppbyggnad.

Klockan var prick 9 när jag steg in på URS Corporations Belfastkontor den där första måndagsmorgonen i juni. Iförd en knallrosa klänning och svart kavaj försökte jag sträcka på ryggen och behålla lugnet när Paul Wilson tog emot mig i receptionen.

URS Corporation har sitt huvudkontor i San Fransisco och är med sina 50 000 anställda i 50 olika länder en global organisation som verkar inom ingenjör-, design-, och konstruktionsbranschen. Mitt internship skulle innefatta ”delaktighet i ett designteam som arbetar med större väg- och brobyggen”, men det var i stort sett också allt jag blivit informerad om på förhand. Det räckte dock. För mig, som

arkitektur- och teknikstudent på Chalmers, smäller kombinationen ”designteam” och ”större brokonstruktioner” högt. Jag fascineras och triggas av samspelet mellan principfasta ingenjörer och mer visuellt nyskapande arkitekter. URS verkade, åtminstone på pappret, ha goda förutsättningar att kunna ge mig erfarenhet inom båda yrkesdisciplinerna.

Det var svalt och dovt i det stora kontorslandskap som öppnade upp sig framför oss. Paul presenterade sig som min handledare och lät mig ta täten mellan skrivborden medan han introducerade mig för alla avdelningar vi passerade. Arkitekter, landskapsarkitekter och ingenjörer av alla de slag var fördelade sektionsvis i den ljusa lokalen. Det stora ”vägbygge” som hade omnämnts i min initiala arbetsbeskrivning visade sig lustigt nog vara svenskt. Förbifart Stockholm är ett gigantiskt tvärprojekt som går ut på att anlägga en 22 kilometer lång motorväg under Stockholm stad. ÅF och Trafikverket är huvudaktörer i processen och URS agerar expertkonsult för själva bergtunnelkonstruktionen. Belfasts bidrag till uppdraget handlar dock främst om att administrera projektets gemensamma filinlämningsserver – ett system kallat ProjectWise som jag fick en grundlig intensivkurs i under mina första fyra veckor på kontoret. Vi behandlade accessfrågor och diskuterade workflowmodeller. Skrev användarmanualer och planerade körscheman. Som svensk i ett samarbete mellan Sverige och ett engelskspråkigt land hade jag naturligtvis en fördel i att behärska båda språken. Enspråkiga dokument som var ämnade för alla parter fanns det gott om. Jag hade garanterat kunnat fylla elva arbetsveckor med att enbart översätta allehanda texter fram och tillbaka, men min handledare hävdade bestämt att jag ”inte hade anställts som översättare”, så jag fick bara rycka in om det var något extra brådsnkande som behövde translateras.

Om veckodagarna upptogs av jobb så ägnades helgerna mestadels åt att resa runt och ta in så mycket som möjligt av den nordirländska kulturen. Som mest var vi omkring 30 IAESTE-trainees i Belfast samtidigt och lokalkommittéens engagemang och tillgivenhet imponerade enormt. Förutom att alltid finnas till hands ifall man

behövde hjälp eller bara sökte sällskap, arrangerade de också massvis av roliga utflykter. Vi bergsvandrade i Mourne Mountains, utforskade kalkstensgrottor i Fermanagh, gick i historiens fotspår från Bloody Sunday i Derry och åt haggis på en dekadent vägkrog i öst. Naturligtvis fick vi även chansen att bekanta oss med landets gyllene stolthet – whiskeyn. Tre guidade destilleriturer senare tycker jag mig nu ha relativt bra koll på den mytomspunna tillverkningsprocessen. Nordirland motsvarar storleksmässigt inte mer än en hopslagning av Blekinge och Skåne, så våra äventyr tog oss även utanför landets gränser. I Dublin imponerade Trinity Colleges fantastiska bibliotek men den bästa långresan var nog ändå den som tog oss till Skottland. Med utgångspunkt i Glasgow bilade vi upp genom det skotska höglandet med siktet inställt på Isle of Skye, en ö i nordväst som är känd för sin spektakulära natur och det oexploaterade levernet.

De många resorna gjorde att vi sammansvetsades ordentligt inom trainee-gruppen. Vi gjorde allt ihop. Drew, Madhur, Toby och Anastasia kommer att tillhöra min närmsta vänkrets i resten av mitt liv. Även om avstånden är långa så vet jag att det finns någon som välkomnar mig med öppen famn om jag så reser till Chicago, Goa, München eller Moskva i framtiden. Och om de har vägarna förbi Sverige finns jag självklart här för dem.

I juli drog jag och Drew igång ett intensivt Game of Thrones-maraton. Det kändes passande eftersom de nordirländska referenserna till den så populära TV-serien är många, framförallt då stora delar av produktionen faktiskt spelas in längst med landets dramatiska kuststräcka i norr. Landskapet där är magiskt; böljande, smaragdgröna betesfält kontrasteras tvärt mot branta klippväggar som stupar ner i det glittrande, skummande Atlanthavet. De slingriga körbanorna kan ofta liknas vid enklare cykelstråk, och det är inte ovanligt att man får bromsa in för frigående får som helt sonika tagit vägen i besittning. TV-kvällarna präglades på så sätt av en stor igenkänningsfaktor för vidunderliga miljöer som man annars tänker bara existerar på film.

På jobbfronten snappade Paul upp att jag är intresserad av *både* arkitektur och ingenjörskonst ganska omgående. Han resonerade som så att det vore knasigt om jag skulle ägna hela Belfastsommaren åt ett *svenskt* projekt och ville istället bredda min erfarenhetsjournal genom att visa på variationen i de lokala uppdrag som kontoret jobbade med. En månad in i internshipet började jag därför röra mig mellan sektionerna och tillbringade en vecka eller två i följd på respektive avdelning. Jag kom att photoshop sjukhussektioner och planera caféutformning för arkitekterna. Jag CADade trottoarlutningar och räknade på dränering för vattensektionen. Jag åkte på en studieresa till Belfasts huvudsakliga vattenreservoarer och gjorde därefter upp en plan för i vilken ordning och takt som dammarna skulle tömmas och sedermera reno-

veras. Jag skissade på konceptbaserad parkkonst för landskapsarkitekterna. Och jag följde med Pauls arbetslag på en affärsresa till Bedford, utanför London, för möten, mingel och en omtalad vattenrutschkana mellan hotellets jacuzzi och infinitypool. Under en vecka mot slutet av sommaren placerades jag ute på fältet. Det var ett vägarbete strax norr om Belfast och jag insåg snabbt att det var oerhört intressant att få en insikt i arbetsprocessen i det skede där teorin faktiskt blir till verklighet. Jag fick kickar av att se hur skolböckernas tankegångar appliceras rakt av i arbetslivet; som att varje nyanländ betongbil genomför ett sättmättstest på plats för att kontrollera betongens kvalité och hållfasthet och att man använder sig av plastarmering i nygjutna väbanor.

Elva veckor på URS Corporation fullkomligen flög förbi - det sägs att det går fort när man har roligt. Jag kom att få en unik insikt i företagets mångfacetterade agenda, men också härliga vänner från det öppna kontorslandskapets alla hörn. Vi var exempelvis ett gäng arkitekter som sammanstrålade tre gånger i veckan och sprang fem kilometer ihop efter avslutad arbetsdag. Och när vägingenjörerna anordnade ett gokartsmästerskap körde jag hem segern som den första kvinnan någonsin att vinna ett grandprix på Nuttscorner's Raceway. När det så blev dags för firmafest var det förmodligen jag som minglade runt mest av alla. Generellt sett, hörde varken privat eller professionellt umgänge över sektionsgränserna till vanligheten på kontoret, även om arkitekternas sedvanligt uppdukande fredagsbrunch alltid fick en handfull ingenjörskollegor att strosa målriktat mellan skrivborden med siktet inställt på scones och frukt. Jag upplevde hursomhelst att det fanns en stor förbättringspotential i det interna samarbetet dem emellan, och jag kan bara anta att det även stämmer in för branschen i stort.

Sommaren på URS gav mig ett par viktiga insikter. Dels fick jag ett kvitto på hur rolig jag faktiskt tycker att min utbildning är och vilka fantastiska arbetsmöjligheter den öppnar upp för i förlängningen. Dels insåg jag hur eftertraktad man som jobbsökande kan bli om man bemästrar expertis inom dubbla arbetsområden. Min fortsatta studiegång känns därför mycket motiverande och jag är taggad inför höstens plugg.

President Obama skämtade under öppningsceremonin för G8-mötet i juli då han inledde med att säga "Whats the crack?" inför en road Belfastpublik. Lika vardaglig som hälsningsfrasen "Whats the crack?" är på Nordirland, lika kontroversiell hade den förmodligen varit i USA. Kulturer varierar världen över och det är berikande att lära känna dess många nyanser och samtidigt placera dem i ett större perspektiv. Förutom den utpräglade dialekten utmärkte sig Nordirland med ett markant gentlemannaskap ("ladies first"), en flottig matkultur (allt går att fritera), en obefintlig lunchtradition (trekantsmackor och chips framför datorn), hundratals härligt musikriktade pubar (live-band som standard) och ett enastående trevligt och tillmötesgående folk.

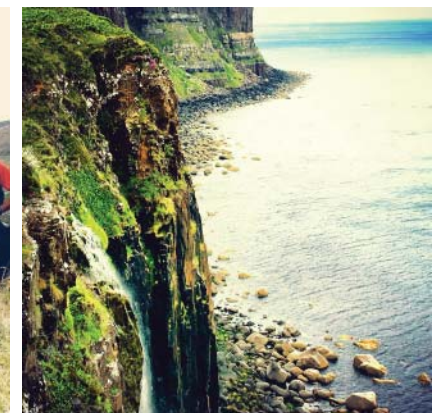
Just som jag börjat vänja mig vid vänstertrafik, tedrickande och avsaknaden av blandare vid kökshoarna var det så dags att packa väskorna för att åka hem igen. Den dystra bild av Nordirland som media kablade ut i Sverige såg jag knappt skymten av under mina tre månader i landet. Visst märks det ibland att den djupt rotade konflikten bär på en historia som sårat folket ordentligt. Fredsavtalet signerades först 1998 och faktum är att det än idag finns 17 stycken kilometerlånga murar, ”peace walls”, i Belfast som separerar bostads kvarter efter religiös tillhörighet. Två av tre personer bor i områden där minst 90 procent är antingen katoliker eller protestanter, och merparten av landets skolor är fortfarande helt segregerade. Men jag kände mig aldrig otrygg i staden och människorna jag samtalade med var genuint ense om att framtiden är ljus. Förändringar är på ingång. Ungdomarna är optimistiska. Det finns hopp.

Skotska morgondopp, brittiska jacuzzis och makalösa bergsvandringar till trots. Sommarens känslomässiga höjdpunkt sammanföll faktiskt med årets varmaste kväll. Bruce Springsteen var i stan – legenden, bossen. Vi var på plats utanför konsertområdet för att lyssna på håll. Spelningen drog igång, jag blundade och kunde inte annat än le. Solen gassade och smekte varsamt våra brunbrända augustikroppar. Vi njöt. Någon knackade mig på axeln. ”Vill ni gå in en stund?”, frågade främlingen. Vi tittade på varandra. ”Ska du inte sätta på dig skorna”, fortsatte han och pekade på mina bara tår. ”Jag kan ta in er”. Sedan gick det fort, jag hann bara tänka att detta aldrig hade hänt i Sverige. Vi dansade euforiskt in i publikhavet till tonerna av *Atlantic City*. Lyckan var total. Jag blir varm i hjärtat bara jag tänker på det. När höstmörkret nu entrar Göteborg maxar jag volymen till *Dancing in the dark* och drömmer mig tillbaka.

Sommaren berikade mig med kunskap, men vem vet? Om jag inte hade sökt det här IAESTE-internshipet och därmed inte givit mig själv möjligheten att bo på Nordirland, då hade jag kanske tillhört den skara människor som avfärdar Belfast för att det på pappret är en regnig stad fylld av religiösa motsättningar. Istället var tiden med URS mitt livs kanske bästa. Jag var med om ett insiktsfullt äventyr som var utvecklande på alla plan. Var och en skapar sitt eget referenssystem, sin egen sanning.

Den franske författaren Marcel Proust (1871-1922) var en klok man.

*We do not receive wisdom,
we must discover it for ourselves,
after a journey through the wilderness
which no one else can make for us,
which no one can spare us,
for our wisdom is the point of view
from which we come at last to regard the world.*

1.Representationsmiddag med URS, IAESTE Nordirland och det brittiska kansliet 2.Sättningskontroll på vägarbetsplats 3.Bruce Springsteen 4.Gokart med vägsektionen 5.Mourne Mountains 6.Isle of Skye